

отиваме у дѣда Юрдана... Азъ още отъ сега ти честитѣхъ. То е въ кърпа вързано. И Михалаки го стиснахъ за ржката.

— Мерси, мерси.

Смрачи се добръ. Стефчовъ и Михалаки си шѣпнахъ още нѣколко време въ тъмнината, па се раздѣлихъ.

Стефчовъ тръгна изъ цѣтя си, като тънѣникаше нѣкоя любовна турска пѣсенъ. Той отиваше за конака.

XXII.

На-гости у попъ Ставря.

Нощта бѣше паднала хубаво, когато Соколовъ и Огняновъ се опжтихъ къмъ попъ Ставревата къща.

Тя бѣше почти на край града. Двамата приятели изминнахъ нѣколко тъмни улици мълчиликата. И двамата бѣхъ затънали въ размисления. Огняновъ бѣше унищожилъ в. „Дунавъ“, единствениятъ брой въ града, а това го бѣше пораслабило. Той, и по-послѣ, незабѣлѣжи у Мердевенджиева нищо обезпокоително. Послѣ, той бѣше станалъ неизразимо дързкъ, дързкъ до безумство. Това се случаваше съ всички ония, на които опаснитѣ и рисковитѣ сж станали стихията. При все това, тънѣкъ облакъ отъ съмнѣние смущаваше душата му. Не ще ни дума, че докторътъ бѣ по-силно угриженъ... Движението намалѣваше колкото се отдалечавахъ отъ срѣдището на града. Тѣснитѣ криви улици ставахъ глухи и безлюдни. Само кучешкитѣ лаеви нарасвахъ.

— Бре, що има тамъ? попита докторътъ, като показаша на една човѣшка сѣнка, исправена до зида. Въ сѣщия мигъ непознатия духна нататѣкъ.

— Уплаши се тоя господинъ! Дай да го погнемъ, да го питаме защо не възприема да му кажемъ „добъръ вечеръ“, каза Огняновъ и се спусна по него.

Докторътъ не бѣше расположенъ сега за таково упражнение, обзетъ отъ тежката си грижа, но се спусна и той.